

Ziua tatălui, Kung Fu Panda și “familiile curcubeu”

Sunt numite, cu o metaforă, *famiglie arcobaleno*, sau *familiile curcubeu*. Nu sunt familiile multietnice, devenite o realitate cu care ne-am obișnuit, în Italia multiculturală, și din care fac parte și eu. Este vorba despre familiile *altfel*, cele cu două mame sau cu doi tați, familii pentru care Parlamentul a adoptat, de curând, o lege controversată, dar considerată istorică, care prevede recunoașterea uniunilor civile între parteneri de același sex. Cuplurile care fac parte din astfel de uniuni vor obține anumite drepturi, cum ar fi dreptul de a asista, în spital, propriul partener, sau dreptul de a primi pensie de urmaș. Din lege a fost eliminat punctul legat de adopții, așa numitele *stepchild adoption*, care permitea unuia dintre cei doi parteneri să adopte copilul biologic al celuilalt.

Italia conservatoare și catolică intră, în sfârșit, în Europa, cu o lege din care lipsesc, încă, multe prevederi și care, probabil, va trebui modificată, în cazul în care Uniunea Europeană va adopta, în prima jumătate a anului 2016, noile certificate de căsătorie, de naștere sau de adopție, din care vor dispărea cuvinte “anacronostice” ca mamă și tată, soț și soție, înlocuite cu *părinte 1* și *părinte 2*, *partener 1* și *partener 2*.

Anticipând, oarecum, legislația europeană, primarul din

Napoli a decis, în septembrie 2015, în premieră în Italia, să-i elibereze un certificat de naștere lui Ruben, *copilul cu două mame*, născut în Spania, prin inseminare artificială, într-un cuplu, căsătorit legal, la Barcelona. Pe certificatul său de naștere, e scris numele celor două femei, unul, în dreptul mamei, celălalt, în dreptul tatălui. Prefectul a anulat actul, iar primarul a făcut recurs. Între timp, opinia publică se divide între conservatori și moderni, politicienii au găsit un subiect fierbinte de campanie electorală și copilul așteaptă să i se dea un loc în lume și o identitate.

Poate că pentru copii ca și Ruben, sau pentru copiii cu părinți divorțati, sau pentru cei care și-au pierdut tatăl, unele grădinițe din Italia au decis să nu mai organizeze nicio serbare, de Ziua Tatălui, în 19 martie, pentru a nu leza sensibilitatea celor mici. Niciuna dintre explicațiile date de către directorii în cauză nu a convins acea parte a opiniei publice care și-a exprimat, cu vehemență, revolta față de ceea ce a numit un *atac la valorile familiei clasice*. În atenția moraliștilor și a tradiționaliștilor au ajuns nu doar directori de grădinițe dar și... Kung Fu Panda! Un cunoscut jurnalist și politician italian (candidat la primăria din Roma din partea *Partidului familiei*) a declarat că a treia parte a cunoscutului film de animație este o *evidentă operațiune de spălare pe creier a copiilor*, cărora li se prezintă ca fiind o normalitate faptul că protagonistul are doi tați, unul natural

și celălalt adoptiv!

Cam asta e atmosfera, pe alocuri, delirantă, în care s-a sărbătorit, în Italia, Ziua tatălui. Păcat că mulți se pierd în discuții sterile și ignoră semnificația profundă a acestei zile, cea legată de

figura lui *San Giuseppe*, Sfântul Iosif, sărbătorit, în 19 martie, ziua în care se presupune că ar fi murit. În anul 1479, a fost inclusă în calendarul catolic, de către Papa Sisto al IV-lea, și, până în anul 1977, era declarată sărbătoare națională. Din 1968, este asociată cu Ziua tatălui, tocmai pentru că sfântul Iosif este considerat un simbol al devotamentului, al umilinței și al răbdării.

Așa cum se întâmplă cu multe sărbători religioase, și aceasta a devenit, în timp, un amestec de ritualuri religioase și păgâne. În multe regiuni, fiind în preajma echinocțiului, ziua marchează trecerea de la iarnă la primăvară și e celebrată cu focuri purificatoare, care se aprind în piețe, în unele zone, chiar în fața bisericilor. Conform tradiției, e aruncată în foc o marionetă din pânză, întruchipând un bătrân, care simbolizează iarna. În Puglia, spre exemplu, sunt curățate măslinii și ramurile uscate sunt arse, ca semn de bun augur pentru primăvara care începe. În Sicilia, există alte obiceiuri, cum ar fi acela de a organiza, în piețe, prânzuri colective

pentru cei săraci, sau de a invita acasă o familie săracă, și asta pentru că sfântul Iosif este considerat protectorul sărmanilor. Mesele sunt bogate și fiecare tip de mâncare are valoare simbolică.

La Napoli, de Ziua Tatălui, casele și străzile sunt inundate de parfumul îmbătător, dulce și aromat al prăjiturilor care sunt asociate cu această sărbătoare. Este vorba despre faimoasele *zeppole di San Giuseppe*, un fel de bigné cu cremă de vanilie, obligatoriu prăjite în baie de

ulei și ornate cu vișine. Prima rețetă datează de la începutul secolului al 19-lea, chiar dacă originile acestui desert, cunoscut într-o altă formă, sunt plasate în jurul anului 500 î. Hr, când la Roma se celebra sărbătoarea numită *Liberalia*, în timpul căreia romanii obișnuiau să bea mult vin, amestecat cu miere și condimente, și să mănânce un fel de gogoașe prăjite. Potrivit unei legende, însă, desertul este legat, în mod direct, de numele sfântului Iosif: se narează că, după fuga în Egipt, împreună cu Fecioara Maria și cu pruncul Isus, sfântul Iosif a fost nevoit să vândă astfel de gogoașe, pe stradă, pentru a-și putea menține familia, singur, într-o țară străină.

Familia... un cuvânt simplu, primordial, care a devenit, în ultima vreme, atât de complicat și controversat!